

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 20.

1. novbr. 1941.

13. årgang.

Slik dør en ung kristen

En virkelighetsskildring.

Jeg hadde nettopp sluttet arbeidet for dagen, da noen kaller meg til telefonen.

— Kan du komme ned til fylkes-sjukehuset så fort du er ferdig med ditt arbeid ikveld? spør stemmen i telefonen. — Anna er blitt dårligere, men hun vil gjerne tale med deg.

— Jeg kommer så fort jeg kan, svarte jeg og gikk så for å gjøre meg istand.

Anna, som var en kjenning fra barneårene, var kommet til sjukehuset noen uker tidligere. Lægene var ikke sikre på hva som feilte henne, skjønt de hadde gjort den ene undersøkelsen etter den andre. Men naturligvis trodde vi alle sammen at den kvikke og livsglade Anna skulle bli bra igjen.

For en tid siden hadde jeg sammen med endel andre hilst på henne på sjukehuset. Da hadde hun sagt:

— Når jeg ser dere står her rundt sengen min, rødkinnnet og friske, da kjenner jeg at det er tungt å dø.

Vi hadde svart henne at Gud sikkert ville la henne leve og komme opp igjen. Men Anna trodde noe annet.

Jeg gjorde meg nå istand til å gå til sjukehuset. Etter en rask gang var jeg der. En søster førte meg inn i et enkeltrom, og da jeg trådte inn, så jeg at sengen hadde skerm omkring seg. Jeg visste altfor godt hva dette betydde. Rundt sengen sitter hennes mor og to søstre. Moren ser trett ut, hun har våket trofast i flere netter. Anna selv ligger der blek, som i dvale. Da jeg nærmer meg sengen, slår hun øynene opp, og hun smiler, men det er et trett smil. Så taler hun anstrengt, iblant hvisker hun ordene fram:

— Jeg har ringt etter deg, fordi

jeg vil så gjerne høre sangen om «det gamle ærverdige kors». — Som jeg har ligget her i sengen, har jeg sett det vesle jernkorset der på fløybygningen, — det har ført sangen om korset til mitt indre. Vil du synge den nå?

Hun har talt med små opphold, og hodet faller trett tilbake mot puten. Men noe lyst og vakkert sprer seg over hennes ansikt. Jeg har ondt for

å holde tårene tilbake. Til sist får jeg likevel herrevælde over stemmen min og med dempet stemme tar jeg til å synge:

I det fjerne jeg skuer et underbart syn som griper mitt hjerte med makt. For jeg skuer det gamle ærverdige kors hvorpå synderes dødsdom ble lagt.

Til det gamle ærverdige kors, til det mektige kors vil jeg fly. Og på kne ved dets blodstenkte fot søke frelse og nåde på ny.

Jeg synger et vers til, men så nådde jeg til dette verset:

Dette gamle ærverdige kors stråler fram med en skjønnhet så underfull stor, for på dette jeg skuer Guds kjærlighets glød, som sprer lysglans og fred over jord.

Avtale om bønn.

Vi vil gjøre den avtale med hverandre at vi her i Norge nå Bededags morgen kl. 9 alle samles til bønn hver på vårt sted. Vi skal vite og kjenne at i hele vårt fedreland er vi i denne stund som en eneste sjel hos Gud med alt det som ligger oss på hjertet. Om det så ikke er flere enn to i et hus, blir de enige om dette. Den som er alene eller opptatt med nødvendig arbeid kan likevel samle sine tanker og vende dem til Gud. Ingen skal være utenfor. Alle skal være ett, og vi skal vite og kjenne at Kristus har forjettet styrke i bønnens fellesskap. Dagens lektie er Esaias 55, 6—7. Her finner tankene sin tekst både til tuktt og til trøst: Søk Herren mens han finnes, og kall på ham den stund han er nær. Norge i bot og bønn for folk og for menneskehet — Guds velsignelse over denne time!

EIVIND BERGGRAV.

O. HALLESBY.

ARNOLD ØHRN.

Da avbryter Anna meg. Med forklaret stemme gjentar hun ordene: A hvor skjønt korset er! hvor skjønt korset er!

Disse ordene gjentar hun, til bevisstheten slokner, og noen timer senere er hennes ånd løst fra jorden.

Jeg sto der taus. Himlen hadde åpnet seg over meg. Jorden var stille. Men den indre stillheten brytes tilsist av et spørsmål: Er dette å dø?

På det spørsmålet svarte freden som hvilte over den dodes ansikt: Ja, slik dør en ung kristen.

På veien hjem fra sjukehuset kom jeg til å tenke på det verset som ikke ble sunget. Nå kom det til meg som en hilsen fra den evige verden:

Dette gamle ærverdige kors skal for meg tenne lys midt i dødsdykkens dal. For Guds domstol en gang og en evighet lang skal det være min hjelp og min skatt.

(«Misjonsbladet».)

Det menneske som ikke har lyst til å gjøre forretninger med djevelen, bør være så klok at han holder seg borte fra hans butikk.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Fra søster Bratås, India.

Fra br. Belfrage har vi fått tilsendt et brev fra søster Bratås som har stått i bladet «Frihet och Sanning». Da vi ikke rekker å få det med i dette nr. tar vi det inn i det siste bladet for iår. Vi tenkte å slå to nr. sammen til et lite vinterhefte iår.

Søster Bratås kan meddele om gode resultater av sitt arbeid iblant kvinner og de har hatt møter hvor mange er samlet. På besøk i landsbyer går de to og to ut og vitner om Jesus. Mennene til menn og kvinnene til kvinner.

Herren har hjulpet slik at de ikke har lidd noen nød og kan arbeide som før. Det har kommet inn midler slik at de kan beholde sine evangelister og virke som før.

Søster Bratås føler det naturligvis dobbelt gledelig at Gud har stadfestet hennes kall på en så bevislig måte, da det var vanskelig for henne å finne forståelse hos noen angående sitt kall før hun reiste. Nå har Herren hjulpet og stadfestet kallet.

Vi hadde anledning til å lese et av de brever en bror sendte henne før avreisen og må si det var trist å se hvor kalt og ufølsomt en kristen kan skrive. Det er ikke for å rippe opp i slikt dette skrives, men for å minne hverandre om å være broderlige og vise skjønnsomhet.

Brevet er skrevet i mars iår og om vi lever og Gud vil kommer det i vinterheftet. Hun ber å hilse hennes barn og venner. De kjære svenske venner har sendt henne en god økonomisk hjelp.

Br. Belfrage og venner i Sverige skal ha hjertelig takk for dette.

Red.

65 år.

Oscar Halvorsen, forstander i «Evangeliesalen», Oslo, fylte 65 år den 31. oktober. Han er godt kjent av de fleste «frie venner». Ble omvendt til Gud i Amerika og kom til Norge i 1909 og virket som evangelist i flere år. 30. oktober 1916 opptok han arbeidet blant de hjemløse i Oslo og senere teltmøter der. Høsten 1929 kjøpte de det tidligere Regina Teater, som nå heter «Evangeliesalen».

Han er særlig brukt meget til helbredelse.

Samtidig kan menigheten han betjener feire 25 års jubileum. Det er 30 år siden han begynte som predikant.

Etter stevne i Fredrikstad

reiste evangelistene ut på de forskjellige felter.

Br. Alf Thorstensen virket en uke i «Salen», Ø. Fredrikstad og reiste derfra til «Misjonshuset», Sarpsborg. Br. Eik til Sarpsborg og Ise. Helleland og Østrem til Ullerøy, Skjeberg, og skal siden virke i «Kristi menighet», Fredrikstad. Brødrene Sørлие og Simonsen til Oslo. Lyder Engh skal til Oslo og Skien. Søstrene Thuen og Johnsen reiste til Drammen, og søster Astri Johnsen skal virke i Sarpsborg-distriktet. Arnt Andersen og Ernst Falck reiste til Askim. Isaksen til Halden. Engelié tenkte å delta på forskjellige steder og Halden. Br. Rødningsby reiste vistnok til Solbergelva.

Fra Rossfjord

meldes om gode møter. Foruten brødrene Sollie og Lie har Godtvald Gundersen virket der.

Br. Godtvald Gundersen har også vært på flere steder i Nord-Norge. I Tromsø hvor br. Haug står som forstander hadde de et velsignet stevne. Flere evangelister deltok.

Br. Gundersen hilser venner og ber om å bli minnet i bønn.

Br. Trygve Lie har besøkt Tromsø og Ramfjord. I Ramfjord varte be-

søket ca. 14 dager. Herren var vidunderlig merkbar i møtene.

Oppbyggelseskonferansen i Fredrikstad.

«Kristi menighet», Fredrikstad, hadde innbudt til konferanse og møter fra 8—12 oktober. Flere predikende brødre og søstre samt eldstebrødre var møtt fram. Også flere andre tilreisende deltok i stevnet hele tiden.

Det var en stor oppgave vennene hadde tatt på seg nå i denne tid, men både innkvarteringen og bespisningen gikk knirkefritt. Det var virkelig en storartet måte de tjenende søstre greide sin oppgave på. Likeså de mange åpne hjem som tok imot tilreisende og herberget dem.

Alle de offentlige møter, bibeltimer og evangeliske møter holdtes i Folkets hus. Det store lokale var fullt de fleste kveldene og søndagens møter var lokalet sprenget. Samtalemøtene som holdtes hver formiddag var godt besøkt. Fra Drammen var møtt fram blant andre Ditlef Christoffersen og Erling Syversen. Fra Moss Joh. Martinsen og Jul. Lind. Dessuten deltok eldstebrødre fra flere andre steder. Br. Thor Sørлие innledet første dagen emnet: «Våre oppgaver, samarbeid og metoder». Det var mange som deltok i samtalen og mange ting av interesse ble behandlet. Da det var representanter fra forskjellige samfunn tilstede, kunne det jo vært tenkelig at det ville blitt dissens angående mange ting, men alt gikk i beste forståelse og åpenhet.

Som en konklusjon av samtalen kan det antakelig best samles i dette: Vi var enige om at vi tror Herren vil møte sitt folk på en forunderlig måte. Det er ikke tid til å være partisk og ensidig eller danne noe nytt, men arbeide der hvor Herren åpner vei. I de offentlige møter deltok de tilreisende predikanter. Også i de andre forsamlinger deltok flere predikanter. Søster Aasta Thuen i Frelsesarmeen, br. Eik og Rødningsby i Pinsemenigheten, E. Falk på «Salen».

Bibeltimene var alvårlige, ransende og prøvende. De ble holdt av Reidar Simonsen og Lyder Engh.

Vi reiste hver til vårt med en ny glød og med ønske om å bli til nytte i denne siste tid.

Ref.

På pilgrimsferden.

Stevnet i Fredrikstad fortsatte til og med søndag 12. oktober med møter hver dag. Form.-møtene var for evangelister og eldstebrødre, de andre møter offentlige. På samtalemøtene ble mange aktuelle ting samtalt om.

Da referat er inntatt annet sted i dette nr. skal her ikke nevnes noe mere. Det var en god broderlig ånd som rådet under hele stevnet. Alle de tilreisende deltok i fellesspising hele dagen. Frokost, middag og aften. Bevertningen var utmerket og det var som vi var en eneste stor familie. De søstre som sto for arrangementet er vært all ros. Det gikk knirkefritt og maten var utmerket. Etter stevnet fikk vi besøk av broder A. Eik i Misjonshuset. Han deltok torsdag, lørdag og søndag. Tirsdag, onsdag og fredag var han på Ise. Det var alvårlige budskaper han fikk å bære fram og det vil sikkert bli til velsignelse.

Nå kommer høsten med mørke kvelder og det er vår beste tid å samle folk igjen. Må vi forstå å benytte den korte tid vi har. Livet er så alt for kort og verdifullt til å kastes bort i lediggang og tankeløshet.

Vi burde sette pris på og benytte oss av den frihet vi får ha når det gjelder arbeidet i evangeliet. Hittil er det ikke satt oss noen hindringer iverien. Vi kan ikke skylde på noen annen enn oss selv hvis vi ikke benytter anledningene. Kjære venner: Sett full fart i arbeidet nå! Virk og spred det gode budskap om frelse fra synd, død og helvete. Det er fullt av liv dette budskap og gjør levende.

Gå igang med møter utenom møtelokalene, hvis dere kan, men først og fremst må naturligvis de vanlige møter tas vare på.

Da jeg er helt forhindret i å reise nå en tid på grunn av sjukdom i hjemmet er det blitt endel kjedelige forandringer i reiseruten, men det er ikke noe å gjøre ved. Det var noen steder det var bestemt å hatt møter, men det får da bli en annen gang, om Gud legger det tilrette. Har dessverre heller ikke fått tid til å svare på flere brev. Nå vet dere grunnen.

I Misjonshuset har vi, når dette skrives, besøk av Alf Thorstensen.

G. I.

Diotrefes eller en stengt menighetsdør.

(Forts. fra forr. nr.)

Paulus skriver i brevet til Timoteus: Om noen attrår et tilsynsbede da har han lyst til en god gjerning. (1. Tim. 3, 1). Det er godt å ha lyst til et tilsynsbede — vel å merke hvis man har de *kvalifikasjoner* som kreves av en sådan og at lysten bunner i et virkelig kall fra Gud. Men slett ikke er det fullt så godt hvis det er lysten til selv å komme fram og gjøre seg gjeldende i forsamlingen, maktsjuka og herskesjuken som er den tvingende grunn. Noen mener jo det skal bli så ulike meget bedre alt sammen, bare de kommer til i forsamlingen, ja da skal det bli andre greier sann! —

Saken er at den rette mann eller de rette menn kommer på den rette plassen. Paulus skriver i sitt brev til Titus: Derfor lot jeg deg bli etter på Kreta, at du skulle sette i rett skikk det som ennå sto tilbake, og innsette eldste i hver by, således som jeg foreskrev deg. (Tit. 1, 5). En del kristne kan slett ikke se det at Bibelen taler om forstander, eldste og menighetstjenere, men det står da tydelig å lese for dem som har øyne å se med. Det blir forvirring i en menighet hvor der ingen ledelse er, og likedan i den menighet hvor der er for *mange* til å lede. For: «Jo mere kokker jo mere søl,» sier det sanne ordsprok.

De eldstes antall må beregnes etter menighetens størrelse. På enkelte småsteder skal de innrette seg som i de store menigheter med flere tusen medlemmer, men det blir selvsagt galt. En liten menighet kan klare seg godt med to eller tre eldste. Det er bare det at de er duelige for tjenesten. Da Moses valgte eldste til å hjelpe med å dømme folket, så leser vi at de ble valgt etter disse forutsetninger: Duelige menn som frykter Gud, sannru menn, som hater ond vinning. (2. Mosb. 18,21).

Burde ikke de eldste av idag eie de samme kvalifikasjoner? Det har en uendelig betydning for en menighet å få *gode* eldste, ikke selvrådige diktatoriske, så de hersker over hjorden med hårdhet stedetfor å sty-

re den med staven «liflighet.» Det er en stor hinder, ja den aller største hinder for arbeidet i Guds rike å få slike som ikke er mønstre for hjorden, men agerer tuktemestre over den. Slike er ubroderlige mot Herrens vitner og stenger for deres virke i forsamlingen som vi leser det om Diotrefes. Skal vi ikke be om at de rette nådegaver må fremelskes til Guds ære?

Men nå finner vi stundom det merkelige og sørgelige faktum at de dertil skikkede og duelige menn, de har slett ikke *lyst* til tilsynsbedet, men fraber seg alle tillitshverv i menigheten. Noen steder er det merkelig nok, ingen som vil styre og lede, mens andre steder vil alle være herrer og ledere. Årsakene kan vel være forskjellige, det kan være beskjedenhet, det at de ser seg selv så aldeles uskikket og uverdige til en sådan gjerning. Forunderlig nok, så fins det virkelig ennå noen slike beskjedne her i denne hofmodige verden. Men som regel så er vel årsaken den at man helst vil være fri for alt det besvær, de byrder og det ansvar som følger med å være tilsynsmann i en menighet. En tilsynsmann må jo også være forbedret på å være skyteskive for kritikken og en hoggestabbe i menigheten, så han må være åndelig moden og avballansert og framforalt ikke være for *ømskinnet*, men heller *ømhjertet*, men med en nok så tykk hud. Det går nemlig ikke an å være så altfor nærtagende for en som skal ha med menighetsliv å gjøre.

Derfor advares det også bestemt imot at en *nyomvent* skal bekle denne ansvarsfulle gjerning. Ikke en nyomvent, sier Paulus, for at han ikke skal bli oppblåst og falle i djvelens dom. Det er helt *unaturlig* å ansette en som nylig er blitt med på veien som leder for en menighet. Disse skuldre er altfor svake og spe til å tynges av ansvarets og pliktens tunge byrde. De vil lett bli såret ved å komme i berøring ved forskjellige ting, ja dødelig såret og kan kanskje forlore sin sjel. En nyomvent mangler og den nødvendige dømmekraft som behøves, han er

HØST.

lett påvirkelig for inntrykk utenfra, han er lett å overtale og kan lett bli et bytte for samvittighetsløse personer og klikkvesen som stiller ham fram i front for i skjul av ham å utføre sine skumle planer. Men enkelte ganger har man dessverre, fordi ingen annen har villet ta hvervet, gått til det skritt å ansette slike, til deres egne og menighetens skade og ruin. Ofte blir menighetene styrt av uduelige og uskikede personer, fordi at de som var kompetente til gjerningen ikke var sitt ansvar fullt bevisst men trakk seg unna sin so-leklare plikt. For det er klart at noen er kalt og satte også til denne gjerning, og den er ikke den minst viktige, så det har den aller største betydning at de rette menn kommer fram, de som eier kvalifikasjonene til det, og eier et guddommelig kall til gjerningen.

Baruk.

„De Unges blad“.

Br. Stefan Trøber har gitt ut et nytt ungdomsblad. Det er kommet ut 2 nr. og stoffet er riktig heldig valgt med hensyn til ungdom. Det er godt redigert og vil nok interessere.

I en første sides artikkel påpeker han nødvendigheten av at arbeidet blant ungdommen tas opp med større iver og det er sikkert at en av våre mest brennende oppgaver er å vinne ungdommen for Kristus.

Framgangsmåten kan det nok være delte meninger om og ungdomsorganisasjonen innen menighetene er ikke av det gode.

Hvis ungdomsarbeidet kan ledes inn i sunde former med bibelundervisning m. m. som særlig passer for yngre troende og vekkelsesmøter hvor særlig ungdom innbys og man da benytter yngre krefter o. s. v. er det bare av det gode.

Skal det imidlertid bli slik som flere samfunn har det med de forskjellige avdelinger og oppdelinger, tror jeg ikke det passer blant oss som forsøker å bygge menighetene etter den første menighets ånd og praksis.

Bladet utkommer 1 gang i måneden og koster kr. 2.50 pr. år. Løssalg 25 øre.

G. I.

«Markene er alt hvite til høsten.» Det var Jesus som uttalte disse ordene til sine venner og han fortsatte: «Be høstens Herre drive arbeidere ut i sin høst!» Vi forstår at det var om å gjøre å få alt berget i hus, det måtte flere arbeidere til. Når høsttiden nærmer seg søker bonden arbeidere som kan hjelpe til å bringe avlingen i hus, for snøen kommer og legger sin tilintetgjørende hånd på alt i naturen som sol og regn i sommerens løp har brakt næring så det kunne vokse. Men den som har levet en tid og er kommet opp i årene, han vet at enkelte år kan snøen plutselig og uventet komme. Da har det vært om å gjøre å berge hva berges kunne og bonden har leiet flere arbeidere og enda kunne det nok hende at der ble noe som gikk tapt. Slik er det også på det åndelige område. Jesus ser at det haster. Markene er alt blitt hvite. Han gjør sine venner oppmerksom på det og ber dem gå til høstens Herre og be om flere arbeidere for at mest mulig kan bli berget. Hvordan er det med deg, kjære leser. Du ser at snøen atter deker skog og mark, men den dekker mere. Den dekker tusiner på tusiner som falt for krigens og dødens klamme hånd. De ble der ute og segnet under hatets isnende kulde og døde der. Skal andre tusiner gå samme veien som enda kan redde. Eller vil du, rastløse, jagede sjel stanse opp for Jesus denne høst og lytte til hans ord om å be. Vi forstår at det haster. Vil du være med og be om flere arbeidere? Vil du være med og be om at Herren må drive disse arbeidere ut? Det er arbeider drevet av Gud det trenges idag Ikke slike der er drevet av partisjuke, egenkjærlighet, pengekjærhet eller personlig vinning. Nei, drevet av selve høstens Herre. Fylt med den kjærlighet som han eide. Den kjærlighet som fylte Paulus hjerte når han sier: «Kristi kjærlighet tvinger meg.» Alle er vi skyld i at så mange og så mangt går tapt idag. Vi ser høsten er kommet, men vi lever kanskje likegyldig videre. Vi har vandret i egne lyster og på mange måter vendt oss hver til vår vei. Ikke til Herrens vei. Men i sin kjærlighet og nåde sier Herren: «Bare erkjenn dine misgjerninger at du på mange veier har løpet bort fra Her-

ren din Gud.» Og dette er ihvertfall min erkjennelse. Profeten Hosias sier i det 6. kapitel, det første og tredje verset: «Kom la oss vende om til Herren.» Han tar seg selv med her og kanskje det er det vi trenger idag både predikanter og andre. Det er å si til hinannen som Hosias sa til folket. Vi trenger å gjøre som det står i salmen:

Kom la oss kjærlig vandre og legge hånd i hånd og holde av hverandre i dette trengselsland, som barn vi være må på veien ikke stride, Guds engler ved vår side som søsken med vil gå.»

«Hør nå høstens Herre ømt deg kaller,» «Hvem vil gå med meg på marken ut?» Sjeler synker og i døden faller. Hvem vil bringe dem et frelsens bud.

Der trenges bønn idag, der trenges smil, der trenges midlet, det trenges overbærenhet, tålmodighet, avholdenhet og utholdenhet; men først og sist kjærlighet.

Rekk ut dine hender. Bli med til høstens arbeid. Gjerningen har hast. Du må kanskje gå gråtende av mangel på forståelse, men du kommer hjem med frydesang bærende dine kornbånd. Da vil gledens aldri ta slutt.

Karl M. Olsen-Risvik.

Fra «Salen», Fredrikstad.

Møtene er velsignet av Gud meldes det. Særlig på utpostene Nabbe-
torp og Selbak er søkningen til møtene god og mange ufrelste møter fram.

De har hatt besøk av brødrene E. Falck, Thorstensen og Eik i den siste tid.

Søndag 19. oktober hadde de et minnemøte etter br. Trygve Andersen som mistet livet ved krigsforlis. Han var sjemann og ble bare 22 år gammel.

Minnefesten var riktig velsignet. Ordet grep hjertene. Familien var innbudt og mange ufrelste var også tilstede. Br. Andersen ble frelst for ca. et år siden og ved sine frimodige vitnesbyrd og Gudfryktige liv vant han alles hjerter.

Den store glede.

Som et av årets første kristelige julehefter kommer i år «Den store glede.» Pent redigert og mye godt stoff.

Prisen er kr. 1.10.

M

Nummer 21.

„Fo

«Forvent
et av hoved
William Care
Til å begy
sjonens her
Guds sak gi
slutt.

Dette med
fra Gud har
ling å gjør
den. For ti
Herrens vit
lagt seg i
holde for
sende besøk
gående vek
hittil ukje
framholdes
ne rekker,
det samme
ter av land

I tungem
samme oft
vært skrev
vekkelse.
har person
dette budst
vekkelse in
Det var in
at innstill
sonlige sar
flere etter
Noen troer
da vi kan
dre mener
forhånd.

overfladisk
til med en
dette budst
for eksem
ner som:
her og de
kom noen
liknende
ner hatt
som har
løfter. A
store vek